

Sygn. akt III UK 535/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania M. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18
listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 r., oddalił apelację M. S. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 6 grudnia 2018 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 17 sierpnia 2018 r., w której stwierdzono, że jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 1 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że zostało prawomocnie przesądzone, że wnioskodawca podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy decyzją z dnia 19 listopada 2015 r. potwierdził, że ustawodawstwem właściwym dla wnioskodawcy w zakresie ubezpieczeń społecznych jest ustawodawstwo polskie, w związku z zatrudnieniem w przedsiębiorstwie mającym siedzibę na terenie Słowacji – M. s.r.o. Odwołanie

wnioskodawcy od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 6 kwietnia 2016 r., a apelacja wnioskodawcy została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że jeżeli sąd rozstrzygnął już w prawomocnie osądzonej sprawie o podleganiu wnioskodawcy polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych, to w sprawie o to samo zagadnienie z tego samego stosunku prawnego jest związany rozstrzygnięciem zawartym w pierwszym wyroku. Prawomocny wyrok powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości pełnomocnik odwołującego się, domagając się jego uchylenia wraz z poprzedzającym go wyrokiem Sądu Okręgowego w O. wraz z decyzją organu rentowego i przekazania sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na nieprawidłową ocenę Sądu drugiej instancji w kontekście obowiązku podlegania i odprowadzania składek z racji prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności. Jego zdaniem, brak jakichkolwiek dowodów świadczących, że organ rentowy przeprowadził postępowanie wyjaśniające z instytucją słowacką.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) - jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania - wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się jej „oczywista zasadność” oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia

2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania - z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu i wchodzących w grę przepisów oraz doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364).

Stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący nie sprecyzował, w obrazie jakiego przepisu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ani nie uzasadnił słuszności tezy o kwalifikowanym naruszeniu tego przepisu. Argumentów za istnieniem tejże przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, to jest w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, a one obecnie pozostają poza obszarem zainteresowania.

Przed wszystkim skarżący pominął fakt, że zaskarżona decyzja jest wynikiem uprzednio prawomocnie zakończonego postępowania sądowego. Jego wynik wywarł wpływ na werdykt organu rentowego. Z tego względu akceptujący ten stan rzeczy Sąd drugiej instancji nie dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w przypadku gdy ustalenie polskiego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych poprzedzone było wydaniem przez właściwą instytucję innego kraju unijnego prawomocnej decyzji, zweryfikowanej orzeczeniem sądowym, stwierdzającym brak podlegania ustawodawstwu tego kraju unijnego, które zostało następnie zaaprobowane przez polską instytucję ubezpieczeniową, to należy przyjąć tezę o całkowitym uzgodnieniu statusu ubezpieczeniowego wnioskodawcy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2019 r., III UZ 42/18, OSNP

2020 nr 2, poz. 20). Brak zastrzeżeń do tymczasowego określenia ustawodawstwa oznacza, że ustalenie ustawodawstwa staje się ostateczne. Wówczas brak „decyzji ostatecznej” nie stanowi przeszkody do wydania decyzji wymiarowej, czyli określającej obowiązek składkowy ubezpieczonego w kraju (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2019 r., III UZ 1/19, LEX nr 2631214).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.